

מסכת שבת

פרק יב

א. הבונה, כמה יבנה ויהא חייב, הבונה כל שהוא, והמסתת, והמכה בפטיש ובמעצד, הקודח כל שהוא, חייב. זה הכלל, כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת, חייב. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, חייב, מפני שהוא כמתקן מלאכה:

ב. החורש כל שהוא, המנכש והמקרסם והמזרד כל שהוא, חייב. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהו, אם להסק, כדי לבשל ביצה קלה. המלקט עשבים, אם לתקן, כל שהוא, אם לבהמה, כמלא פי הגדי:

ג. הכותב שתי אותיות, בין בימינו בין בשמאלו, בין משם אחד בין משני שמות, בין משני סממניות, בכל לשון, חייב. אמר רבי יוסי, לא חייבו שתי אותיות אלא משום רשם, שפך היו כותבין על

קִרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, לִידַע אֵיזוֹ בֶּן זִוְגוֹ. אָמַר רַבִּי, מְצִינוּ שֵׁם קוֹטָן מִשֵּׁם
גָּדוֹל, שֵׁם מִשְׁמָעוֹן וּשְׁמוּאֵל, נָח מִנְחֹר, דָּן מִדְּנִיָּאל, גָּד מִגְּדִיָּאל:

ד. הַכּוֹתֵב נִשְׁתִּי אוֹתִיּוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד, חֵיב. כָּתַב בְּדִיו, בְּסֵם,
בְּסִקְרָא, בְּקוֹמוֹס וּבְקִנְקִנְתוֹם, וּבְכָל דְּבָר נִשְׁהוּא רוּשֵׁם, עַל שְׁנֵי
כְּתָלֵי זָוִיּוֹת וְעַל שְׁנֵי לוּחֵי פִּנְקָס, וְהֵן נִהְגִּין זֶה עִם זֶה, חֵיב. הַכּוֹתֵב
עַל בִּשְׂרוֹ, חֵיב. הַמְסִיר עַל בִּשְׂרוֹ, רַבִּי אֵלִיעֶזֶר מְחִיב חֲטָאת, וְרַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה. כָּתַב בְּמִשְׁקִין, בְּמֵי פָרוֹת, בְּאַבִּק דְּרָכִים, בְּאַבִּק הַסּוּפְרִים, וּבְכָל
דְּבָר נִשְׁאִינוּ מִתְקִיִּים, פָּטוּר. לְאַחַר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמַרְפָּקוֹ, כָּתַב
אוֹת אַחַת סְמוּדָה לְכָתֵב, וּכְתֵב עַל גִּבִּי כְּתֵב, נִתְכַּוֵּן לְכָתֵב חֵי"ת וְכָתֵב
שְׁנֵי זי"ן, אֶחָד בְּאַרְץ וְאֶחָד בְּקוֹרָה, כָּתַב עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי הַבַּיִת, עַל
שְׁנֵי דְפֵי פִּנְקָס וְאִין נִהְגִּין זֶה עִם זֶה, פָּטוּר. כָּתַב אוֹת אַחַת
בּוֹטְרִיקוֹן, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָא מְחִיב, וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

ו. הַכּוֹתֵב נִשְׁתִּי אוֹתִיּוֹת בְּשְׁנֵי הָעֲלָמוֹת, אַחַת שְׁחָרִית וְאַחַת בֵּין
הָעֲרֵבִים, רַבִּין גְּמְלִיָּאל מְחִיב, וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין: